

Electrocollege met Mit

<>

Columns - 17 november 2008

(17 november 2008) De Keulse band Mit maakt electro met de energie van rock. Hun repertoire heeft veel weg van de Duitse elektronische muziek uit de jaren zeventig en tachtig. Tijd voor een lesje electrogiedenis om de wortels van Mit te begrijpen.

Mijn voormalige buurjongen J. is een groot electroliefhebber. Samen met andere fans organiseert hij in Berlijn de zogenaamde Birthday Party's. Er hoeft helemaal niemand jarig te zijn om uitbundig te dansen op snelle beats in een regen van kleurige confetti.

J. leek mij de aangewezen persoon om mij te helpen mijn muzikale horizon met wat electro te verbreden. Als ik hem vraag of hij mij een goede band in dit genre weet, denkt hij niet lang na. Er volgt een helder en enthousiast betoog over de band Mit. Hij vertelt, ik maak aantekeningen op twee veel te kleine blaadjes. J. geeft electrocollege in een kroeg in Kreuzberg.

'Heel erg Keuls'

Hij begint bij de basis. Mit bestaat uit het trio Edi D. Winarni (zang), Tamer F. Özgönenc (synthesizer en drums) en Felix S. Römer (drums). Ze komen uit Keulen, het hart van de Duitse electroscene. En ook al wonen ze inmiddels in Düsseldorf en Berlijn, ze blijven, zoals Özgönenc het in een interview uitdrukt, "heel erg Mit uit Keulen".

Ze zaten nog op school toen ze in 2005 met een demo op de electropunkzangeres Peaches afstapten. De demo beviel, Mit verzorgde haar voorprogramma en stond voor het eerst voor een uitverkochte zaal.

Het bleef niet bij Peaches. De band trad op met een indrukwekkende reeks artiesten onder wie The Robocop Kraus, Mediengruppe Telekommander en Jeans Team. Het buitenland lonkte al snel. In de zomer van 2005 werd Mit via MySpace uitgenodigd om in Engeland op festivals te spelen.

Er volgden twee EP's: Deine Eltern (2006) en Was war es (2007). In 2007 brachten de Duitsers met Goodbook hun eerste album uit, maar dat was alleen in Japan verkrijgbaar. Afgelopen voorjaar verscheen hun officiële debuutalbum Coda. Mit beweegt zich op het breukvlak tussen rock en electro.

Dat is precies waarom mijn voormalige buurjongen J. deze muziek zo goed vindt. Bij een concert van Mit staan er geen mannen achter computers op het podium. Er wordt muziek gemaakt met echte instrumenten. Dat zorgt voor een heel andere beleving van de muziek vindt J: "Het is electro met de live-energie van rock".

Krautrock

Mit maakt muziek die raakvlakken heeft met Duitse experimentele muziek van ver voordat de jonge bandleiden waren geboren: de zogenaamde Krautrock. Dit is een verzamelnaam voor Duitse experimentele muziek die eind jaren zestig ontstond en zich in de jaren zeventig en tachtig verder ontwikkelde. 'Kraut' was in Engeland de bijnaam voor een Duitser in de Tweede Wereldoorlog. De Engelse muzikpers voegde er 'rock' aan toe.

Met Krautrock zijn we bij de basis van de Duitse elektronische muziek beland en J. raakt op dreef. Hij legt uit dat de muziek van Mit veel weg heeft van de kosmische synthesizermuziek van bands als Tangerine Dream en Ash Ra Tempel. Niet alleen omdat Mit gebruik maakt van een ouderwetse analoge synthesizer, maar vooral door de melodiën die zij hiermee componeren.

Namen als Tangerine Dream en Ash Ra Tempel roepen bij mij geen enkel gevoel van herkenning op. Het verraadt dat ik nog veel moet leren als het om Duitse elektronische muziek gaat. En het geeft J. aanleiding er nog wat meer over te vertellen. Iets waar hij zichtbaar van geniet.

Technogod

Er volgt een lofzang op de man achter Ash Ra Tempel: Manuel Göttsching. Hij maakte in 1981 de plaat E2-E4. Een album dat later grote invloed zou hebben op de technoscene. "Göttsching, die heeft in mijn ogen techno uitgevonden", zegt J. Om daar even later nog aan toe te voegen dat Göttsching God is.

Van God terug naar Mit en van Berlijn terug naar Amsterdam. Met het album Coda op mijn Ipod fiets ik tegen de wind in door de stad. Coda staat vol sterke tracks, die aanstekelijk dansbaar zijn, ook als je je niet op de dansvloer bevindt. Vooral de mooi opgebouwde nummers 'Genau an diesem Abend' en 'Rauch' zijn gevaarlijk op de fiets.

De teksten op zich doen me niet zo veel. Ik weet ook niet of ik ze altijd goed versta. Ze gaan over de stad en over het uitgaan in de stad. En toch, zonder het schelle geschreeuw van Winarni zouden de nummers niet af zijn.

Ineens begrijp ik waarom de Duitstalige band ook in Engeland en Japan voet aan de grond kon krijgen. Het doet er eigenlijk niet zo heel veel toe wat Winarni zingt.

Misschien heeft het wel wat te maken met de live-energie van rock waar J. het over had.

Afgelopen weekend was er weer een Birthday Party. Dit keer wel met een jarige: mijn voormalige buurjongen en electroliefhebber J. werd 26. En waarom zou je niet je eigen verjaardagsfeestje met je eigen verjaardagsfeestje laten samenvallen. Het scheelt een hoop confetti.

Dit is een column in de reeks 'Ruis'. Regelmatig schrijft Katja Geelhoed over haar liefde voor de Duitse popmuziek. Zij is historica en werkt bij de VPRO.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/2672/electrocollege-met-mit>